

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 207/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 22660/2013 – sp. zn. Rvp 22661/2013, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 50/2013 z 24. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 22660/2013 – sp. zn. Rvp 22661/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 22660/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 15. novembra 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 50/2013 z 24. júla 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení žalobcu v právnych veciach vedených Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 37 C 251/2012 a sp. zn. 37 C 269/2012, ktorých predmetom je náhrada majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučných konaniach, v ktorých sťažovateľka vystupovala ako oprávnená. Okresný súd je zároveň tým orgánom súdnej moci, ktorý sťažovateľke ňou požadovanú náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobil. Skutočnosti deklarované sťažovateľkou v jej jednotlivých žalobných návrhoch doručených okresnému súdu a vychádzajúce z jej nesúhlasu spočívajúceho v tom, že „... *súd, ktorý poškodil sťažovateľa, má byť súdom, ktorý rozhodne o náhrade tejto škody...*“, okresný súd vyhodnotil ako námietky zaujatosti podané proti jednotlivým sudcom zaradeným na tento súd a v ďalšom postupe rozhodol o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok za vznesené námietky zaujatosti v sume 66 €, a to „*podľa položky č. 17 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov zákona, tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb.*“. *Proti tomuto postupu okresného súdu sa sťažovateľka bránila v odvolacom konaní pred krajským súdom dôvodiac inter alia aj to, že «... upovedomenie sťažovateľa obsiahnuté v žalobe nebolo... možné*

posúdiť ako vznesenie námietky zaujatosti v zmysle ust. § 15a OSP, pretože dané upovedomenie neobsahuje také prvky, ktoré by mohli naplňať zákonom definované náležitosti námietky zaujatosti sudcu (§15a ods. 3 OSP, „na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne“)». Tým, že krajský súd sťažovateľkou podané odvolania zamietol, podľa jej názoru „... neposkytol súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite... dezinterpretoval skutkový stav, ignoroval tvrdenia sťažovateľa a nesprávne aplikoval ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, všetko z dôvodu, že sťažovateľ nepodal námietku zaujatosti a v podanom odvolaní... výslovne uviedol, že jeho podanie nepredstavuje námietku zaujatosti podľa ust. § 15a OSP“. Porušenie svojich označených práv sťažovateľka teda nachádza v postupe krajského súdu, ktorý podľa jej názoru „(i) rozhodol nad rámec zverenej právomoci; (ii) rozhodol bez návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný; (iii) svoje rozhodnutie oprel o neexistujúce právne skutočnosti; (iv) svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácie a interpretácie práva, (v) svojím rozhodnutím porušil bez uvedenia dôvodov ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR“. Podľa názoru sťažovateľky mal teda krajský súd svoje napadnuté rozhodnutie založiť na nesprávnom právnom posúdení jej návrhov predstretých v podaných žalobách ako námietok zaujatosti, hoci tieto podania neboli dostatočne určité a nespĺňali náležitosti námietky zaujatosti upravené v § 15a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP). Zároveň krajský súd svojím postupom konal v rozpore so samotným prejavom vôle sťažovateľky a jej výslovnej požiadavky, aby „... vo veci náhrady škody nerozhodoval súd, ktorý škodu spôsobil“.

3. Sťažovateľka v rámci svojej širšej argumentácie „... napáda aj legitímnosť cieľa vyrubovať súdny poplatok za podanie, ktoré nie je námietkou zaujatosti... Námietku zaujatosti totiž podľa § 15a ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. uplatniť iba voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. To je podstatná obsahová náležitosť, bez splnenia ktorej logicky nemôže ísť o námietku zaujatosti. Ak sa uplatňuje procesné podanie smerujúce k rozhodnutiu o prikázaní veci inému súdu podľa § 12 ods. 1 OSP z dôvodu, že jeho sudcovia sú vylúčení, nemožno takéto podanie považovať za námietku zaujatosti, pretože

nesmeruje výlučne proti sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť, ale smeruje proti všetkým sudcom príslušného súdu. V dôsledku toho nie je potrebné osobitne rozhodovať o zaujatosti sudcu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť, ale sa spolu rozhoduje o jednom prípadne viacerých dôvodoch pochybnosti o nezaujatosti u všetkých sudcov príslušného súdu, z ktorých len jeden má prejednávať a rozhodovať vec... Je... úplne neprípustné, aby sa o vylúčení všetkých sudcov rozhodovalo na základe umelo vyrobenej námietky zaujatosti, keďže tá môže ipso facto smerovať iba proti sudcovi, ktorá má vec prejednať a rozhodnúť.“.

Sťažovateľka sa domnieva, že predostretou argumentáciou sa jej podarilo dostatočne spochybníť nielen legalitu, ale aj „... prípadnú legitimitu cieľa spolatnenia podania smerujúceho k delegácii z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov (vylúčenie nastáva vždy zo zákona, súdy ho iba deklarujú, tak v námietke zaujatosti (sudcu, ktorý má vec rozhodnúť a prejednať), ako aj v prikázaní veci inému súdu (všetkých sudcov príslušného súdu)“.

Na podporu svojej argumentácie sťažovateľka načrtla ústavnému súdu aj rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v jeho jednotlivých rozhodnutiach a taktiež rozhodovaciu prax iných všeobecných súdov nižšieho stupňa ako napr. Krajského súdu v Žiline, taktiež v jeho konkrétnych rozhodnutiach a dožadovala sa právneho posúdenia jej argumentácie v súlade s predostretou judikatúrou všeobecných súdov.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktoré zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,

ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

7. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

8. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 22660/2013 – sp. zn. Rvp 22661/2013, z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, okresného súdu a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný

súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. IV. ÚS 78/03).

10. Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavnoprocených princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

12. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m.m. I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02).

13. Sťažovateľka svoje sťažnosti založila v podstatnom najmä na skutočnosti, že okresný súd nesprávne posúdil jej žalobné návrhy, ktorých súčasťou boli aj upovedomenia o skutočnostiach týkajúcich sa okresného súdu, ktorý má v jej právnych veciach rozhodovať a súčasne je orgánom, ktorý svojím nesprávnym úradným postupom spôsobil sťažovateľke škodu, pričom jej upovedomenia nemožno posúdiť ako námietky zaujatosti pre nesplnenie náležitostí vyplývajúcich z § 15a OSP. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd napadnutým rozhodnutím, ktorým v odvolacom konaní potvrdil uznesenia okresného súdu sp. zn. 37 C 251/2012 zo 4. októbra 2012 a sp. zn. 37 C 269/2012 zo 4. októbra 2012 o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané námietky zaujatosti, *porušil ňou označené práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože ako vyplýva z jej písomných podaní v konaniach pred okresným súdom, ako aj z odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, sťažovateľka námietku zaujatosti nevzniesla*. Práve naopak, sťažovateľka očakávala/predpokladala, že dôjde nielen k vylúčeniu jednotlivých sudcov okresného súdu, ale celkovo, že jednotlivé právne veci/spory budú prikázané inému vecne príslušnému okresnému súdu v obvode pôsobnosti krajského súdu.

14. Podľa § 14 ods. 1 OSP sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Podľa § 15 OSP ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu... Podľa § 15a ods. 1 OSP účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

15. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu zrozumiteľné a akceptovateľné, krajský súd v napadnutom rozhodnutí primerane reagoval na námietky sťažovateľky uvedené v odvolaniach proti prvostupňovým rozhodnutiam okresného súdu. Okresný súd určil výšku súdneho poplatku „podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov“ a tiež vec správne právne posúdil podľa príslušných ustanovení zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Okresný súd a krajský súd tvrdenia uvádzané sťažovateľkou v odôvodneniach svojich rozhodnutí vyhodnotili tak, že v okolnostiach posudzovaných vecí išlo o námietku zaujatosti, pričom tento postup ústavný súd považuje za zákonný a ústavne akceptovateľný, pretože miera interpretácie a aplikácie do úvahy prichádzajúcich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevybočuje z limitov základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že všeobecné súdy neakceptovali sťažovateľkinu interpretáciu dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ešte sama osebe nezakladá porušenie sťažovateľkou označených práv. Z pohľadu ústavného súdu je podstatné to, či okresný súd a krajský súd ústavne súladným spôsobom interpretovali a aplikovali na vec vzťahujúce sa ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a zákona o súdnych poplatkoch.

16. Takisto nie je žiadny dôvod na prehodnocovanie námietok sťažovateľky, ktoré súvisia s tým, že nemal byť vyrubený súdny poplatok za námietku zaujatosti v tomto konaní, pretože vecné oslobodenie občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch sa nevzťahuje na jej zákonnú povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti (m. m. II. ÚS 124/2011), na čo poukazoval aj krajský súd v odôvodnení svojho napadnutého rozhodnutia.

17. K námietke sťažovateľky spočívajúcej v rozdielnosti prístupu iných všeobecných súdov v skutkovo totožných veciach (pozri bod 3) ústavný súd pripomína svoj ustálený právny názor, z ktorého vyplýva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23

ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu, resp. jeho plénu a kolégiám, keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutého rozhodnutia krajského súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné napadnuté rozhodnutie krajského súdu hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

18. Ústavný súd zároveň v tejto súvislosti taktiež poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

19. Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi všeobecné súdy a ústavný súd, ktorý je

definovaný ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti, však nie je možné odvodiť postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať stanoviská najvyššieho súdu (m. m. I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, III. ÚS 197/2011), ako aj rozhodovacia prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011).

20. Ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako odvolacieho súdu je ústavne akceptovateľné a jeho odôvodnenie je dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. To, že sa sťažovateľka s názorom krajského súdu nestotožňuje, neznamená, že došlo aj k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a dohovoru. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené (obdobne I. ÚS 446/2013, III. ÚS 402/2013, III. ÚS 462/2013).

II. C

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami

21. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

22. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

23. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1

ústavy a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

24. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažností na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky aj v tejto ich časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažností sťažovateľky bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v podaných sťažnostiach (napr. návrhom na odklad vykonateľnosti rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014